

Arrest

nr. 28 878 van 19 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 april 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekende partij dient op 18 juli 2005 een eerste asielaanvraag in België in. Op 29 juli 2008 is het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 14 580.

1.2 Op 9 maart 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.03.2009 (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 18.07.2005 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; betrokkene op 16.01.2006 - na een onderzoek ten gronde - door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) niet erkend werd als vluchteling; betrokkene op 31.01.2006 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie (VBC), waarna op 31.07.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming aan betrokkene geweigerd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; betrokkene op 09.03.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag verder bouwt op zijn oorspronkelijke asielrelaas; de vluchtmotieven van betrokkene gedurende zijn voorgaande asielaanvraag echter compleet ongeloofwaardig werden geacht door de Belgische asielinstanties gezien de vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen van betrokkene; dat betrokkene zijn huidige asielaanvraag echter tracht te staven aan de hand van een aantal foto's waarop zijn moeder te zien is bij de ontvoering, alsook met een proces-verbaal van de politie waarin zijn problemen worden uitgelegd; betrokkene bij zijn voorgaande asielaanvraag echter verklaarde dat zijn moeder ontvoerd werd op 15.05.2007, terwijl dit volgens zijn huidige verklaringen op 15.06.2007 gebeurde; betrokkene tevens bij de RVV verklaarde dat de ontvoering van zijn moeder nooit bij de autoriteiten zou zijn gemeld en hij nu plots een proces-verbaal voorlegt; deze vaststellingen ook de geloofwaardigheid van zijn huidige asielaanvraag ondermijnen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert de verzoekende partij een schending aan van de algemene motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het enige middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Eerste en enige middel:

Schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied.

De vaststelling dat verzoeker bij een vorige asielprocedure bepaalde verklaringen zou afgelegd hebben, heeft geen enkel logisch verband met zijn huidige geloofwaardigheid.

De Raad besliste reeds in vergelijkbare asioldossiers geen rekening te houden met delen van de motivering van beslissingen van het Commissariaat-generaal die betrekking hebben op eerdere asielaanvragen en enkel met elementen die bijgebracht werden in de voorliggende asielprocedure rekening te houden, omdat “de Commissariaat-generaal [...] moet nagaan hij het onderzoek van ie [voorliggende asielaanvraag of de nieuw aangebrachte elementen voldoende zijn om te besluiten tot

een gegronde vrees voor vervolging.” (bvb.: RVV, arrest nr. 1000 van 26 juli 2007 in de zaak 560/IV de kamer, overweging 5.4)

Uit elementen van vroegere asielaanvragen afleiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, is bijgevolg ontoelaatbaar. De bestreden beslissing mist dan ook motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 60 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. Waar zij zich beperkt tot een standaardmotivering maakt tegenpartij ook een inbreuk op verzoekers recht op een individuele behandeling van zijn asielaanvraag, waardoor met de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden worden.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaatvluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53. randnr. 205). Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere ‘onderzoeksplicht’.

Het UNHCR, de internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie’, stelt in een nota over de bewijslast bij asielaanvragen onder meer het volgende:

[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the [mal] assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant’s claim; that is, the applicant should be given the ‘benefit of the doubt’.

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish “well-foundedness”, persecution must be proved to be reasonably possible.” (Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17)

Louter op basis van verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag, dient tegenpartij te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen

heeft gezet. Verzoeker heeft bovendien, zoals van een asielzoeker vereist wordt. 'in de mate an hei mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die zij aanhaalt'.

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen besluiten, In dergelijk geval — rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke en coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen.

Wat de nieuwe gegevens betreft aangaande het bestaan van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker legt hij de tweede asielaanvraag een proces-verbaal van Irak voer waarin opstaat dat de moeder van verzoeker is ontvoerd. Hij heeft, zoals van een asielzoeker vereist wordt, 'in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt. De neergelegde stukken zijn bovendien ondersteunende elementen van een asielrelaas dat in zijn geheel gezien moet worden en niet als naast elkaar staande en elk op zich voldoende bewijskrachtige elementen.

Hij heeft daarmee dan ook zijn verklaringen geloofwaardig en minstens aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij hoogstens nog van een minimale twijfel omtrent verzoekers asielrelaas kan gewagen. In dat geval had die twijfel in het voordeel van verzoeker aangewend dienen te worden.

De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. (...)

2.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het ontoelaatbaar is om uit elementen van vroegere asielaanvragen af te leiden dat de nieuwe aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, aangezien er geen enkel logisch verband is tussen de vaststelling dat de verzoekende partij bij een vorige asielaanvraag bepaalde verklaringen zou afgelegd hebben en de geloofwaardigheid van haar huidige asielprocedure. De huidige verklaringen kunnen namelijk voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De verzoekende partij is dan ook van mening dat zij de feiten van haar huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien zijn de neergelegde stukken ondersteunende elementen van een asielrelaas dat in zijn geheel gezien moet worden en niet als naast elkaar staande en elk op zich voldoende bewijskrachtige elementen.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). In casu hebben alle 'nieuwe' elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij twee 'nieuwe' documenten bij zijn tweede aanvraag aanbrengt, met name 2 foto's van haar moeder toen ze ontvoerd was en één samen met de verzoekende partij en een proces-verbaal van de politie waarin de verzoekende partij haar problemen heeft uitgelegd. De verzoekende partij legt tevens een verklaring af met betrekking tot deze twee 'nieuwe' elementen.

In haar eerste asielrelaas zet de verzoekende partij uiteen dat zij vreest voor bedreiging en vervolging door 'Ansar al Sunnah'. Uit het arrest nr. 14 580 van 29 juli 2008 genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de verzoekende partij aan de hand van haar relaas niet aantoonde dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aangezien het feitenrelaas niet als geloofwaardig is beoordeeld. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus ontzegd aangezien er geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk te stellen dat de *'betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure'*.

2.4 De verzoekende partij tracht met de aangebrachte 'nieuwe' gegevens de motivering van de reeds bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevochten beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen te weerleggen, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze de 2 foto's van haar moeder en

het proces-verbaal van de politie betrekking zouden kunnen hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoeker zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De gemachtigde van de minister kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

2.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6 Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS